

85. születésnapján köszöntöttük
Horváth József
 volt igazgatót

Dr. Bastrnák Ferenc, a Baráti Kör elnöke:

Kedves kötelességemnek teszek eleget, amikor köszöntöm körünkben Horváth József igazgató urat kedves feleségével, Zsuzsa asszonnyal együtt. Igazgató úr, hála az Úristennek, már 85. életévét töltötte be és ünnepli. Ebből az alkalomból a Komáromi Magyar Gimnázium Öregdiákjainak és Tanárainak Baráti Köre nevében nagy szeretettel köszöntöm, és kívánok további istenáldásos, békés, boldog életet. Kívánom, hogy nagy öröme teljen unokájában, és itt ebben a Baráti Körben is, ahová nagy szeretettel várjuk minden hónap harmadik hétfőjén.

Igazgató úrnak több dolgot szeretnék megköszönni, elsősorban az igazgatást. Azt az igazgatást, amit talán a gimnázium legnehezebb erkölcsi, politikai idejében biztosított. Ugyanis ha most visszanézünk, úgy gondolom, ez a kép valamelyest rózsaszínűbbé válik, mint akkor, amikor megéltük. Tudni kell azt, hogy ez a gimnázium 358 éves múltat tekint vissza. Az erkölcsi alapjait a jezsuiták, majd később a bencések tették le, és ez körülbelül 310 évig szilárdan állt. Utána sajnos a kommunista diktatúra volt az, amely ezt a gimnáziumot bezárta. Vannak közöttünk diákok, akik ezt a bezártságot „fekete” iskolákban élték meg a bencések vezetése alatt, és nem szenvedtek nagyobb csorbát sem tudásban, sem erkölcsi nevelésben.

Lehet, hogy sokan nem értenek velem egyet, de a történelem és a tények engem igazolnak. Annak ellenére, hogy ez az iskola az újrászületése után politikai és nemzetiségi nyomásnak volt kitéve, az előbb említett erkölcsi alapok, melyeket a szerzetesek leraktak, valamelyest megmaradtak, még akkor is, ha ezeket szürke hamu lepte be, de amely alatt izott a parázs. Ennek bizonyítéka az 1956-os diákoknak a hőstette, amelynek emlékét a nemrég leleplezett tábla mutatja. Ez tudniillik mementó arra nézve, hogy itt a legnagyobb kommunista elnyomásban is értékek termelődtek. Erkölcsi értékek, amelyekre tovább lehetett építeni. Ezt az időt nagyon nehéz volt átvészelni, ha el tudjuk képzelni, hogy egy hajó a „vörös” tengerre van bocsátva, s azt úgy kell vezetni, hogy ne fusson zátonyra, és az itt tanuló diákok és itt dolgozó tanárok ne szenvedjenek hajótörést sem szellemi, sem fizikai értelemben. Ezt az időt kellett tulajdonképpen átvészelni, és ennek jó nagy részében részese és vezetője volt Horváth József igazgató úr, amiért köszönetet mondok neki. Aki velem egyetért, az megtapsolja. (Erős taps).

Másodszor szeretném nagyon szépen megköszönni azt az ötletét, amellyel az Arany, Gyémánt és Vas Matúrát életre hívta. Amint tapasztalhattuk, ezt minden volt diák várja a legfiatalabbaktól, akik alatt az ötveneseket értem, a legöregebbekig, hisz azok is, akik valamilyen ok miatt kimaradtak, alig várták, hogy ezt az oklevelet visszamenőleg megkaphassák. Ezért is hálás köszönet.

Kívánom igazgató úrnak, hogy hosszú éveken keresztül járjon ide közénk, és még hosszú évekig az ő kezéből vehessék át az Arany Matúra okleveleket a volt diákok. Isten éltesse, Jóska, nagyon sokáig! Fogadd el az öregdiákok társaságának ezt a szerény kis ajándékát, és ez emlékeztessen ránk Téged!

Horváth Józsefné:

Összeszorul a szívem, ha arra gondolok, hogy ő most milyen szépen tudná megköszönni ezt a kis ünnepséget. Tekintettel arra, hogy nem tud beszélni, az ő nevében is csak azt tudom mondani, hogy köszönöm szépen!

Dr. Hrdy Miklós:

Kedves Jóska barátunk, kedves Igazgató úr!

Szólásra készlet az a tény, hogy egyetlen osztály sem tartozik annyi hálával és köszönettel neked, mint az újjáéledt magyar gimnázium első érettségiző osztálya. Az előző évben még együtt jártunk át a komáromi hídon kollektív útlevelemmel Magyarországra, ti mint egyetemisták: Horváth József, Miklós Elemér, Török János, Bódai Júlia, a következő évben pedig ti lettetek a tanáraink. De nemcsak tanáraink, hanem barátaink is. A ti segítségetek nélkül, és ezt őszintén mondom, nem tudtunk volna leérettségizni, és nem tudtunk volna megküzdeni azokkal a nehézségekkel, amelyek előttünk álltak. Nem voltak könyvek. Nem voltak szaktanárok, érettségiznünk kellett szlovák nyelvből, orosz nyelvből, amit Magyarországon még nem tanultunk. Mi voltunk az utolsó osztály Magyarországon, ahol még nem volt kötelező az orosz nyelv, a szlovák nyelv pedig egyáltalán nem jött szóba. Ti a hónapok alá nyúltatok, és mint barátok, nem mint tanáraink, karoltatok föl bennünket, és őszintén mondom, hogy a ti segítségetek nélkül nem jutottunk volna el az érettségiig. Ezt valamennyi osztálytársam igazolni tudja. Még egyszer fogadd őszinte köszönetünket és hálánkat az első érettségiző osztály nevében.